

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
17 У 3885/19
Дана 08.07. 2022. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија Биљане Шундерић, председника већа, Јелице Пајовић и Весне Иконић, чланова већа, са судским саветником Ирином Јелић, као записничарем, у управном спору по тужби тужиоца АА из ..., ... број ..., чији је стечајни управник ББ, кога заступа пуномоћник Александар Ковачевић, адвокат из Новог Сада, Павла Симића број 5, изјављеној против туженог органа Административне комисије Владе Републике Србије, Немањина 11, ради поништаја решења 14 број 031-0450/2019 од 31.01.2019. године, уз учешће заинтересованог лица ВВ, ..., ..., чији је пуномоћник Драгољуб Ћосовић, адвокат из Београда, Андре Николића број 3, у правној ствари преноса жига, након одржане усмене јавне расправе дана 07.07.2022. године, у нејавној седници већа одржаној дана 08.07.2022. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба тужиоца АА из ... **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Административне комисије Владе Републике Србије 14 број 031-0450/2019 од 31.01.2019. године и предмет **ВРАЋА** туженом органу на поновно одлучивање.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужени орган Административна комисија Владе Републике Србије да тужиоцу АА из ..., ... број ..., надокнади трошкове управног спора у износу од 19.370,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде.

III **ОДБИЈА СЕ** захтев заинтересованог лица ВВ, ..., ..., за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем, одбијена је жалба жалиоца-АА, ..., ..., изјављена против решења Завода за интелектуалну својину 990 број 2018/16957-Ж-2012/408-64064 од 20.06.2018. године. Наведеним решењем првостепеног органа одлучено је да се жиг број Ж-...-рег.бр. ... (... по класификацији фигуративних елемената: 27.05.01; 27.05.17; 29.01.01), чији је носилац ГГ, ..., ..., у погледу свих права и обавеза пренесе на ВВ, ..., ..., те да се пренос из става 1. овог решења упише у Регистар жигова.

Тужбом поднетом Управном суду дана 13.03.2019. године и поднеском од

02.12.2020. године, тужилац преко заступника, оспорава законитост решења туженог органа због учињених повреда правила поступка, нетачно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Наводима тужбе указује да је дана 10.01.2009. године, између ВВ, ... и ДД, закључен Уговор о преносу регистрације на жигу ..., регистровано под бројем ... По основу наведеног уговора ДД се уписала у надлежном Уреду за интелектуалну својину Републике Словеније као власник тог жига. Дана 14.05.2012. године, закључен је Уговор о преносу права интелектуалне својине између ГГ и ВВ, којим уговором је ГГ предала у власништво ВВ следеће жигове: ... (који је предмет овог тужбеног захтева), ..., ..., ... и ... Истог дана 14.05.2012. године ГГ и ВВ закључиле су Анекс бр. 1 на Уговор о преносу права интелектуалне својине, којим Анексом је у члану 2. став 1. утврђено да се жигови које ГГ преноси ВВ процењују на износ од 350.000,00 евра. Истим Анексом, договорено је да ВВ пренесе ГГ жиг ..., који је процењен на износ од 300.000,00 евра, с тим да ће се разлика од 50.000,00 евра исплатити кроз пословање утврђено у члану 2. став 2. предметног анекса, односно кроз пружене услуге од стране ВВ. Из наведеног, произлази да је ВВ два пута отуђила жиг ..., и то први пут 2009. године када је исти предала у власништво ДД и други пут када је 2012. године располагала предметним жигом у корист ГГ, иако у том тренутку није била власник предметног жига. Указује да је дана 25.05.2016. године над ГГ, отворен стечајни поступак пред Привредним судом у Београду под бројем 6 СТ.62/2016, а да је дана 31.10.2017. године, стечајни управник ГГ, доставио ВВ допис у коме га обавештава да раскида Уговор о преносу права интелектуалне својине од 14.05.2012. године, односно да не остаје код његовог испуњења. Даље, указује да је дана 09.05.2017. године између ГГ и ЂЂ закључен Уговор о купопродаји стечајног дужника као правног лица (ГГ) у оквиру које купопродаје, заједно са правним лицем, су продати и горе наведени жигови: ..., ..., ... и ..., сви регистровани пред Заводом за интелектуалну својину Републике Србије. У наставку тужбе указује да је дана 11.05.2017. године, Привредни суд у Београду донео решење број 6 Ст. 62/16 којим се обуставља стечајни поступак над ГГ - у стечају и наставља у односу на АА, након чега је надлежна државна Агенција за привредне регистре уписала у Привредни регистар АА, и наведени правни субјект је у потпуности наставио да егзистира као једини носилац права на имовини ранијег предузећа ГГ која је ушла у стечајну масу. Указује да је решењем Привредног Апелационог суда у Београду број 8 Пвж. 249/17 од 15.06.2017. године одбијена жалба једног од повериоца и потврђено решење Привредног суда Београд 6 Ст. 62/16, којим се обуставља стечајни поступак над ГГ у стечају. Из образложења наведене одлуке произлази (а што је потврдио и Привредни апелациони суд у Београду) да су предметни жигови приликом продаје стечајног дужника били његово власништво, а да су након продаје прешли на купца, тј. продати заједно са правним лицем. Дана 04.07.2018. године, између ГГ у стечају и ЂЂ, закључен је споразум, према коме је купац стечајног дужника ГГ ЂЂ, сагласан да се предметни жигови и то ..., ..., ... и ..., врате у власништво АА, на који начин је АА постала власник предметних жигова. Након свега наведеног, ВВ, поднело је Заводу за интелектуалну својину Републике Србије захтев за упис преноса жига-..., регистровано под бројем ... и то на основу претходно закљученог и раскинутог Уговора о преносу права интелектуалне својине између ГГ и ВВ од 14.05.2012. године, а на основу кога је и дата Изјава о преносу права, потписана 19.04.2013. године. По наведеном захтеву, првостепени орган је донео ожалбено решење од 20.06.2018. године,

којим је пренео сва права на жигу ... са ГГ на ВВ. Позивајући се на одредбу члана 94. Закона о стечају ("Службени гласник РС" бр. 83/14), тужилац појашњава да је стечајни управник ГГ у стечају (сада АА), у складу са својим овлашћењима доставио саговорачу, тј. ВВ-Обавештење о раскиду Уговора о преносу права интелектуалне својине од 14.05.2012. године, са којих разлога налази да од дана достављања Обавештења о раскиду предметног уговора исти више не производи правно дејство, те да ВВ своја права може остваривати као стечајни поверилац у стечајном поступку који се води пред Привредним судом у Београду над ГГ, под условом да докаже то своје право. Такође, истиче да у случају да првостепени орган није имао податке о раскиду уговора и отварању стечајног поступка, тим подацима је располагао другостепени орган, имајући у виду да су му докази о наведеним чињеницама достављени у поступку по жалби. Позивајући се на одредбу члана 112. Закона о стечају, тужилац наводи да је у тренутку отварања стечаја над ГГ, носилац права на жигу пред Заводом за интелектуалну својину Републике Србије била уписана ГГ и да је у складу са наведеним, након отварања стечаја, стечајни управник обавезан да преузме у државину целокупну имовину која улази у стечајну масу, а све у складу са одредбом члана 105. Закона о стечају. Наводи да је, сагласно наведеном, предметни жиг био предмет пописа имовине приликом процене вредности правног лица ГГ у стечају, а које правно лице је заједно са жигом ... продато ЂЂ. Код наведеног, тужилац налази да потенцијални титулар над предметним жигом, уколико сматра да има одређена права над истим, то је дужан да врши своја права, односно поднесе захтев за излучење предметне ствари која се налази у стечајној маси, у конкретном случају излучно право на жигу ... који је предмет овог спора, све сагласно одредби члана 112. став 6. Закона о стечају. Сматра да је ВВ након отварања стечајног поступка над ГГ једино могла да поднесе захтев за излучење предметног жига из стечајне масе, а што није учинила. Наводи да је очигледно да је ВВ још једном преварном радњом, довела у заблуду Завод за интелектуалну својину Републике Србије достављајући раскинути Уговор о преносу права интелектуалне својине од 14.05.2012. године, ради спровођења поступка уписа промене на предметним жиговима, између осталог и на жигу ..., са имена ГГ на новог власника ВВ. Наводи да је ВВ све горе наведене противзаконите радње покушала да уради и са жигом ... који је међународно регистрован пред WIPO (Светска међународна организација за интелектуалну својину) под бројем ..., на име ГГ, и то подношењем захтева уз који је такође достављен Уговор о преносу права интелектуалне својине од 14.05.2012. године, након чега је Светска међународна организација за интелектуалну својину дана 23.05.2018. године извршила предметну промену и уместо носиоца права на горе наведеном жигу ... (ГГ), уписала новог носиоца ВВ. Истиче да је након увида у наведену промену, стечајни управник ГГ у стечају, сада АА, доставио захтев Светској међународној организацији за интелектуалну својину да се наведена промена прогласи ништавом и да се врати власништво над предметним жиговима ГГ, односно АА. Даље наводи да је стечајни управник одмах након што је Светска међународна организација за интелектуалну својину поништила промену власништва на предметном жигу, доставио Заводу за интелектуалну својину Републике Србије, у предмету 990 број 2018/16957- Ж-2012/408-64064, допуну жалбе у којој је доставио доказе о поништају промене власништва у предметном жигу и враћања предметног жига на име ГГ пред надлежном међународном организацијом. Међутим, у оспореном решењу се не наводи ова чињеница нити је тужени орган узео у разматрање ову

околност, иако се ради о истим доказима и истом чињеничном стању као и у овој предметној ствари. Са наведених разлога, предложио је да суд у спору пуне јурисдикције реши управни спор, тако што ће тужбу уважити и поништити решење Административне комисије Владе Републике Србије 14 број: 031-0450/2019 од 31.01.2019. године и усвојити жалбу тужиоца изјављену против решења првостепеног органа од 20.06.2018. године, те преиначити то првостепено решење на начин што се захтев за упис преноса жига број Ж-...-Рег.бр. ... од 18.06.2018. године одбија, уз обавезу туженом да тужиоцу надокнади проузроковане трошкове управног спора.

Након подношења тужбе, тужилац је поднеском од 02.12.2020. године указао Управном суду да је заинтересовано лице Република Словенија, пред надлежним словеначким Уредом за интелектуалну својину, такође предало захтев за промену носиоца права на предметним жиговима, регистрованим у Републици Словенији, уз који је такође као основ достављен Уговор о преносу права интелектуалне својине између ГГ и ВВ од 14.05.2012. године и Изјаву о преносу права од 19.04.2013. године, у вези са којим захтевом је Уред за интелектуалну својину Републике Словеније захтев одбацио, као неоснован. Такође, наводи да је у вези са донетом одлуком покренут управни спор који је пред Управним судом окончан пресудом број I У 767/19-67 од 30.09.2020. године, којом пресудом је одбијен тужбени захтев ВВ, као неоснован. У наводима приложеног поднеска указује на делове из образложења пресуде, са предлогом да, имајући у виду све наведено, Управни суд тужбу у целости усвоји.

Тужени орган је у одговору на тужбу, достављеном Управном суду дана 29.05.2019. године, оспорио наводе тужбе у целости. У детаљном одговору, тужени не спори да је над ГГ дана 25.05.2016. године отворен стечајни поступак пред Привредним судом у Београду, али истиче да првостепеном органу у периоду од 25.05.2016. године до доношења решења за упис преноса права у Регистар жигова није достављен захтев од стране стечајног управника, да се у Регистар жигова унесе промена имена носиоца жига у односу на чињеницу отварања стечаја. При томе, указује да првостепени орган није имао овлашћење да поступак уписа промене имена носиоца жига води по службеној дужности, из ког разлога је првостепени орган промену носиоца жига уписао у Регистар на основу законом прописаних доказа. Првостепени орган у управном поступку по захтеву за упис преноса права, примењује Закон о жиговима и Закон о општем управном поступку, док се Закон о стечају, по наводима туженог, примењује само у случају када је у Регистру жигова као претходна радња уписан податак о стечају, односно уписана промена имена носиоца права у чијем се називу налази речи “у стечају”. Такође, указује да се у решењу Привредног суда у Београду, којим је отворен стечај над ГГ, као ни у решењу Привредног суда у Београду којим се обуставља стечајни поступак у односу на стечајног дужника ГГ а наставља стечајни поступак у односу на АА, не наводи да је предметни жиг Ж ...-Рег. бр. ... део имовинске масе именованог стечајног дужника. У односу на изнето, тужени орган налази да утврђивање власника жига није предмет управног поступка по захтеву за упис преноса жига у Регистар жигова, који је одређен чл. 50., 51. и 54. Закона о жиговима, већ треба да буде предмет посебног парничног поступка. Тужени, такође, налази да чињеница једностраног раскида уговора о преносу права интелектуалне својине, која је изнета у поступку по жалби, не може да буде предмет управног поступка, пред Заводом, због ненадлежности, а све имајући у виду да Завод, у погледу вођења управног поступка по захтеву за упис преноса права у Регистар жигова, јесте надлежан само да испита формалну уредност захтева о покретању поступка и правни основ који се доставља уз захтев. Такође,

налази да су без утицаја на другачију одлуку у предметној правној ствари наводи тужиоца да је између ГГ у стечају и ЋЋ, закључен Уговор о купопродаји стечајног дужника, с обзиром на то да је предмет утврђивања имовине у надлежности суда, а не Завода као првостепеног органа. Такође наводи да не стоје наводи тужбе да је WIPO усвојио захтев стечајног управника и поништио претходни упис промене власника жига са ГГ на ВВ, налазећи да је заправо овај орган само поступио по захтеву подносиоца и уписао тражену промену у Регистар жигова, из чега произлази и да наводи тужиоца нису представљени у складу са правним прописима и процедурама на основу којих WIPO води поступак уписа промене у Регистар међународних жигова, указујући у вези са тим да се у оваквим поступцима не захтева да се приложи и доказ о правном основу тражене промене, нити да се такав доказ испитује, већ да се само од подносиоца захтева за упис промене у Регистар међународних жигова тражи да достави доказ да је такса за одређену радњу плаћена и да се подаци из захтева којим се покреће поступак слажу са подацима из Регистра, након чега се поступа по захтеву и уписује промена. Код наведеног, налази да су првостепени, али и тужени орган, правилно утврдили да су били испуњени законом прописани услови за упис преноса предметног жига у Регистар, са којих разлога предлаже да суд тужбу одбије као неосновану, односно потврди исправност и законитост оспореног решења.

Заинтересовано лице ВВ из ..., је преко пуномоћника, дана 08.08.2019. године, доставило одговор на тужбу, којом оспорава наводе тужбе у целости. Указује да навод тужиоца да је 10.01.2009. године закључен Уговор о преносу регистрације на жигу ..., регистарски број: ..., између ВВ и ДД, није од правног значаја за предметни управни спор, те да није могао бити цењен као доказ у предметном поступку. Ово са разлога јер је Уговор о преносу права на наведеном жигу са правним дејством за територију Републике Словеније, при чему ДД и није странка у предметном управном спору. Даље, указује да навод тужиоца о закљученом Уговору о купопродаји стечајног дужника од 09.05.2017. године, између ГГ у стечају и ЋЋ, такође нису од значаја за предметни управни спор из разлога што је 4 године пре закључења уговора од 09.05.2017. године, жиг (...) регистарски број ..., већ био пренет са ЋЋ као преносиоца на ВВ као стицаоца права на жигу. Указује да је исто извршено на основу изјаве о преносу од 2013. године, потписано од стране ГГ и ВВ, што наведену изјаву чини посебним уговором. Код наведеног, заинтересовано лице налази да из свега произилази очигледан закључак да је ГГ у стечају уговором о купопродаји стечајног дужника од 09.05.2017. године са ЋЋ, располагало правима на којима још од 2013. године ГГ није била титулар, нити је била ималац жига у моменту закључења наведеног уговора, са којих разлога је сам уговор о купопродаји стечајног дужника у делу који се односи на продају жигова (...) ништав. Такође, наводи да је након потписивања уговора са ЋЋ, АА дана 04.07.2018. године са истим лицем закључила Споразум којим се жигови враћају ГГ у стечају. Сматра да је нејасна кауза таквог правног посла, као и предмет, с обзиром да је решење у првостепеном управном поступку донето дана 20.06.2018. године. Код наведеног, налази да је нетачан навод тужиоца да је на основу напред наведеног споразума од 04.07.2018. године тужилац постао власник жигова, поред осталог и предметног ... Налази да је у конкретном случају од значаја за оспоравање навода тужиоца управо чињеница да је упис преноса права у регистрима надлежног органа на жигу ... извршен са датумом 20.06.2018. године. Сматра такође да је остало нејасно и то да је стечајни управник дана 31.10.2017. године обавестио заинтересовано лице да не остаје код испуњења уговора од 14.05.2012. године, са припадајућим Анексом, што је 5 месеци након уговора од 19.05.2017. године који је

закључен са ЂЂ. Указује да тужилац у току управног поступка није доставио ниједан правни акт који доказује следбеништво на предметном жигу ..., у корист АА. Предметни жиг од 15.04.2013. године, када је потписана Изјава о преносу права, што представља основ за упис преноса права на жигу пред Заводом за интелектуалну својину, није могао бити у имовини ГГ, па је у том смислу допис који је стечајни управник 31.10.2017. године упутио овде заинтересованом лицу беспредметан и конфузан и као такав не може бити од значаја за оцену правилности оспореног решења. Истиче да је нетачан навод тужиоца да су предметни жигови његово власништво, а да су након продаје прешли на купца, налазећи да је у предметном случају тужилац заправо унео у стечајну масу, а потом уступио новом власнику нешто што АА није припадало. У контексту наведеног, изводи закључак да је Привредни апелациони суд у време када је одлучивао о стечајној маси по жалби једног од поверилаца био доведен у заблуду у погледу имовине стечајне масе, а ко је то учинио и како, сматра да није предмет овог поступка. Истиче да је надлежном управном органу достављена пуноважна изјава о преносу права, те да је првостепени орган правилно примењујући одредбе Закона о жиговима, као и Закона о општем управном поступку, донео решење од 20.06.2018. године, које је правилно и у свему на закону засновано. Сматра, такође, да наводи тужиоца о правној судбини међународног жига ... (IR ...), нису од значаја за овај поступак, јер наведени жиг не обухвата у свом важењу територију Републике Србије. Заинтересовано лице налази да су наводи тужбе-да је Закон о стечају *lex specialis* у односу на све друге законе, паушалан, и без јасних разлога у вези специјалног карактера овог закона у односу на друге законе који су у овом поступку примењени. Сматра да је околност уписа у јавне регистре и то да ли је ВВ своје власништво уписала касније, евентуално могла бити од значаја приликом оцене савесности трећих лица, али не и савесности рада стечајног управника, нити може водити конструкцији да је ВВ поверилац у односу на ГГ, јер не постоји никаква тражбина ВВ на било какав новчани износ, нити на било какву радњу ГГ. Из свега наведеног, по наводима заинтересованог лица, произлази да је на страни ГГ у стечају постојало несавесно пословање, препродаја, односно двоструко уступање већ продате ствари, односно права, што такође није предмет овог управног спора. Са изнетих разлога, предлаже да суд у складу са чланом 40. Закона о управним споровима, донесе пресуду којом се тужба одбија као неоснована и оставља на снази оспорено решење, те наложи тужиоцу да заинтересованом лицу накнади трошкове управног спора у износу од 36.000,00 динара на име састављања одговора на тужбу.

Изјашњавајући се на поднесак тужиоца од 02.12.2020. године, пуномоћник заинтересованог лица је у поднеску који је достављен Управном суду 05.05.2022. године остао при свим наводима из одговора на тужбу указујући нарочито да одлука Завода за интелектуалну својину Словеније на коју се позива тужилац не може бити од правног значаја за одлучивање у предметном управном спору, све са разлога што за жигове као апсолутно право важи искључиво начело територијалности. Указује да је исто и у вези са пресудом Управног суда Републике Словеније број I У 767/2019-67 од 30.09.2020. године. Опреза ради, скреће пажњу на чињеницу да је против одлуке Управног суда Републике Србије коју је доставио тужилац, покренут поступак пред Врховним судом у Љубљани, те се стога одлука на коју се тужилац позива не може сматрати од значаја за правилну оцену у предметном поступку у коме се одлучује о законитости управног акта донетог од стране управног органа у Републици Србији. Такође, наводи да је неспорна чињеница да је заинтересовано лице, захтев за упис преноса права на жигу ..., (регистарски број ...) пред надлежним Заводом

за интелектуалну својину Србије поднело на основу изјаве о преносу права. Наведена изјава о преносу права је потписана 2013. године од стране ГГ у својству преносиоца права, односно тадашњег законског заступника. По природи ствари и правној логици, по оцени заинтересованог лица, стечајни управник није могао учествовати у закључењу правног посла закљученог пре отварања стечајног поступка, нити може давати изјаве да се не жели остати при закљученом правном послу чији је предмет пренос апсолутних права. Заинтересовано лице нарочито указује да је стејачни поступак над ГГ покренут 2016. године, тачније три године након потписивања изјаве о преносу права-закључења правног посла којим су права на жигу/жиговима пренета са ГГ на овде заинтересовано лице. У наставку одговора, заинтересовано лице указује на разлоге са којих сматра да изјава стечајног управника да не жели остати при уговору од 2012. године није од правног значаја за упис преноса права, указујући у вези са тим да је право на жигу, регистарски број ... пренето правним послом закљученим пре него што је стечај покренут над ГГ и пре него што је стечајни управник добио законом прописана овлашћења да управља имовином стечајног дужника. Истиче да је правна ствар предметног управног поступка законитост управног акта којим је одлучено да се упише пренос права на жигу, регистарски број ... са ГГ на овде заинтересовано лице и то на основу изјаве о преносу права која је потписана од стране законског заступника преносиоца који је иста овлашћења имао у време закључења таквог правног посла. Од значаја за предметни управни спор је и то да се на управни поступак уписа преноса права на жигу има применити Закон о жиговима као *lex specialis*, те супсидијарно Закон о општем управном поступку као *lex generalis*, а не Закон о стечају, како то погрешно налази тужилац. Такође, предлаже да се на предстојећој усменој расправи саслуша стечајни управник као законски заступник тужиоца, а на околности које су му биле познате када је 9. маја 2015. године закључио правни посао са трећим лицем ЋЋ, о купопродаји стечајног дужника, заједно са жиговима који нису у стечајној маси и за које је знао да су раније отуђени правним послом са овде заинтересованим лицем, као и на околност и разлоге услед којих је одлучио да изјави како одустаје од правног посла у коме није уговорена страна и шта је *causa legis* такве изјаве. Остајући надаље у свему при наводима из одговора на тужбу од 08.08.2019. године, и налазећи да је оспорени акт законит, заинтересовано лице предлаже да суд тужбу одбије као неосновану, а тужиоца обавезе на накнаду трошкова управног спора у износу од 36.000,00 динара по тарифи АК, како је наведено у трошковнику поднеска.

Управни суд је дана 07.07.2022. године, одржао усмену јавну расправу, применом одредбе чл. 34. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” број 111/09), којом је прописано да је расправа обавезна, ако су у управном поступку учествовале две или више странака са супротним интересима. Усмена јавна расправа је одржана у складу са одредбом члана 38. став 1. Закона о управним споровима, у присуству заступника тужиоца, пуномоћника тужиоца и пуномоћника заинтересованог лица, а у одсуству уредно обавештеног туженог органа.

Пуномоћник тужиоца остао је код навода из тужбе и постављеног тужбеног захтева, као и при свим наводима, изјавама и поднесцима датим током управног поступка до доношења оспореног решења. У речи на расправи нарочито је указао на наводе закљученог споразума од 04.07.2018. године који је закључен између ГГ и АА из ког јасно произлази према члану 4. тог споразума да купац није преузео жигове који су били предмет управног поступка а све због постојања спора у вези са предметним

жиговима. Такође у члану 5 наведеног споразума се констатује да је једини власник предметних жигова АА, која је као таква и овлашћена да оспорава напред наведено решење. Предложио је да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи. Трошкове поступка је тражио у износу од 31.500,00 динара за приступ на одржаној расправи увећану за износ судске таксе за тужбу и пресуду по ТТ.

Пуномоћник заинтересованог лица у речи на расправи остао је код навода из одговора на тужбу, као и при свим наводима, изјавама и поднесцима датим током управног поступка до доношења оспореног решења. У речи на расправи одустао је од предлога да се на расправи саслуша стечајни управник као законски заступник тужиоца а на околности ближе наведене у одговору на тужбу, са разлога јер из свих досадашњих навода и у списима приложених доказа несумњиво произлази да се ради о двоструком незаконитом располагању, при чему ни у једној од предузетих радњи ни након њих законски заступник тужиоца није нашао за сходно да надлежни орган обавести о статусној промени која је у међувремену наступила. Указује да имајући у виду предмет овог управног поступка нису од значаја питања која се односе на облигационе обавезе нити на обавезе које проистичу из Закона о стечају. Сматра да је обавеза управног органа а који је одлучивао о преносу права на жиг са једног лица на друго да поступа у оквиру својих овлашћења на основу приложених доказа и података већ уписаних у јавним регистрима. Сматра да би свако другачије понашање могло довести до правног нереда. Такође, налази да је у предмету 18 У 3884/19 била нешто другачија чињенична ситуација и да се у том предмету тужени орган није изјашњавао. Предложио је да суд тужбу одбије. Трошкове поступка тражи на име састава једног поднеска у износу од 35.000,00 динара и за приступ на расправу у износу од 35.000,00 динара.

Одлучујући о поднетој тужби, након одржане усмене јавне расправе, те испитујући законитост тужбом оспореног решења у границама захтева истакнутих у тужби тужиоца АА, у смислу члана 41. Закона о управним споровима, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу туженог органа, датих речи пуномоћника странака на одржаној усменој јавној расправи и расположивих списа предмета проведеног управног поступка које је тужени доставио уз одговор на тужбу, оценио да је тужба основана.

Према разлозима образложења оспореног решења и стања у списима предмета ове управне ствари, произлази да је дана 18.06.2018. године, ВВ, ..., ..., из ..., овде заинтересовано лице, преко пуномоћника, поднела првостепеном органу захтев за упис преноса предметног жига са преносиоца ГГ, ..., ... на стицаоца ВВ, из ... Уз наведени захтев подносилац је доставио копију Изјаве о преносу права потписану дана 19.04.2013. године, између преносиоца жига ГГ, ... и стицаоца жига ВВ, ... У изјави је констатовано да је она дата на основу Споразума о преносу права интелектуалне својине од 14.05.2012. године и иста је достављена у двојезичној варијанти, на српском и енглеском језику. Првостепени орган је у спроведеном поступку утврдио да су испуњени услови за пренос права из одредаба чл. 50., 51. и 54. Закона о жиговима и чл. 23. и 24. Уредбе о садржини регистра пријава и регистра жигова, садржини захтева и предлога који се подносе у поступку за признање и заштиту жига и подацима који се објављују у службеном гласилу надлежног органа, тако да је дозволио упис преноса права на предузеће ВВ, из ... Тужени орган је у поступку по жалби, након оцене навода жалбе, одговора на жалбу, и целокупно проведеног поступка, утврдио да су у конкретном случају били испуњени услови за упис преноса права у Регистар жигова.

Наиме, имајући у виду одредбе чл. 50. и 51. Закона о жиговима, као и одредбу члана 151. став 6. Закона о општем управном поступку, тужени орган налази да је правилно првостепени орган утврдио да је жалилац имао правни интерес за подношење жалбе, обзиром да је доказао да је правни следбеник преносиоца предметног жига, ГГ. Такође, налази да је правилно првостепени орган утврдио да копија Изјаве о преносу права потписана дана 19.04.2013. године од стране преносиоца права ГГ и стицаоца права ВВ, чији оригинал се налази у предмету Рег. бр. ..., представља правни основ траженог преноса, обзиром да је овде наведени преносилац права, у тренутку подношења захтева за упис преноса права, био уписан у Регистар жигова као носилац предметног жига. Ценећи наводе жалбе да је учињена битна повреда правила управног поступка јер ожалбено решење није достављено АА, као власнику жига, налази да је првостепени орган исправно поступио када је решење о упису преноса права на жиг Рег. бр. ... између осталог, доставио, ГГ као преносиоцу жига на адресу ... у ... и то у складу са подацима из Регистра жигова и списка предмета. Како првостепеном органу није достављен захтев од стране стечајног управника да се у Регистар жигова за предметни жиг унесе промена имена носиоца жига у односу на чињеницу отварања стечаја, првостепени орган је ожалбено решење о упису преноса права правилно доставио преносиоцу права на адресу из Регистра жигова. Тужени орган је ценио и наводе из жалбе да је ожалбено решење незаконито, с обзиром да је Уговором о преносу права интелектуалне својине, који је закључен 14.05.2012. године између ГГ и ВВ, раскинут, из разлога што једна од страна уговорница, ВВ, након потписивања уговора, није испунила своју уговорну обавезу исплате купопродајне цене, али је нашао да исти није од утицаја на другачије решавање у овој управној ствари, обзиром да је при оцени доказа, надлежни орган одлучивао у складу са одредбом члана 51. Закона о жиговима. Тужени орган је имао у виду и нове доказе, без обзира што их је жалилац доставио у жалбеном поступку и што није образложио због чега их није изнео у првостепеном поступку, сходно одредби члана 159. став 2. Закона о општем управном поступку, и то решење Привредног суда у Београду 7-Ст-62/2016 од 25.05.2016. године као доказ о томе да је отворен поступак стечаја над ГГ, и решење Привредног суда у Београду 6-Ст.-62/2016 од 11.05.2017. године као доказ да је обустављен стечајни поступак према стечајном дужнику ГГ у стечају а настављен према АА, али је нашао да исти нису од утицаја на другачију одлуку донету у поступку уписа преноса жига Ж-... Рег.бр. ... у Регистар жигова. Ово са разлога што је првостепени орган, у поступку по захтеву за упис преноса права у предметни регистар, узео у обзир чињеницу да је Изјава о преносу права, као доказ о правном основу у првостепеном поступку, потписана дана 19.04.2013. године од стране преносиоца и стицаоца жига Ж-... Рег. бр. ... а која је изјављена на основу Споразума о преносу права интелектуалне својине од 14.05.2012. године, из чега произлази да је уговор који садржи све елементе из члана 51. Закона о жиговима, закључен пре него што је отворен стечајни поступак над ГГ дана 25.05.2016. године. Такође, налази да није од утицаја ни обавештење упућено предузећу ВВ из ... дана 31.10.2017. године, у којем се АА, изјашњава да не намерава да испуни Уговор о преносу права од 14.05.2012. године, као ни Споразум између ГГ и АА закључен дана 04.07.2018. године, обзиром да су и поменуто обавештење и наведени споразум настали након дужег временског интервала у односу на датум потписивања Изјаве о преносу права, која је у управном поступку за упис преноса предметног жига у Регистар жигова сматрана валидним правни основом. На основу наведеног, тужени

орган налази да је првостепени орган приликом одлучивања о упису преноса права у Регистар жигова, у конкретном случају, исправно поступио када је утврдио да су испуњени прописани услови за захтевани упис преноса жига у предметни регистар. Налазећи да је ожалбено решење правилно и на закону засновано, тужени је жалбу одбио, на основу члана 170. став 1. Закона о општем управном поступку.

Одредбом члана 50. Закона о жиговима ("Службени гласник РС", бр. 104/2009, 10/2013) прописано је да жиг односно право из пријаве може бити пренет на друго лице или на друга лица за све или само за неке робе, односно услуге (став 1.). Пренос жига, односно права из пријаве може бити последица уговора о преносу права, статусне промене носиоца жига, односно подносиоца пријаве, судске или административне одлуке (став 2.). Пренос права из става 2. овог члана уписује се у одговарајући регистар надлежног органа на захтев носиоца жига, односно подносиоца пријаве или стицаоца права (став 3.). Упис преноса права из става 2. овог члана у одговарајући регистар надлежног органа, производи правно дејство према трећим лицима (став 4.). О упису преноса права из става 2. овог члана у одговарајући регистар надлежног органа, доноси се посебно решење (став 5.).

Одредбом става 51. истог закона прописано је да се уговор о преносу права саставља у писаној форми и мора садржати: дан закључења, име и презиме или пословно име, пребивалиште или боравиште, односно седиште уговорних страна, регистарски број жига, односно број пријаве за признање жига и висину накнаде, ако је уговорена (став 1.). Неће се одобрити упис преноса жига, односно права из пријаве, ако би такав пренос могао да створи забуну у промету у погледу врсте, квалитета или географског порекла робе, односно услуга за које је жиг регистрован односно за које је поднета пријава за признање жига, изузев уколико се стицалац права одрекне заштите за оне робе, односно услуге у односу на које могућност забуне постоји (став 2.). Неће се одобрити упис преноса жига, односно права из пријаве који се односи само за неку робу, односно услугу, у случају када су робе, односно услуге који се преносе битно слични робама, односно услугама који су обухваћени жигом, односно пријавом за признање жига преносиоца (став 3.). На сва питања која се односе на уговор о преносу права, а која нису регулисана овим законом, примењују се прописи којима се уређују облигациони односи (став 4.).

Према одредби члана 54. наведеног закона, поступак за упис преноса права, лиценце и залогe, покреће се писаним захтевом (став 1.). Уз захтев из става 1. овог члана подноси се и: 1) доказ о правном основу уписа који се тражи; 2) пуномоћје, ако се поступак за упис преноса права, лиценце, или залогe покреће преко пуномоћника; 3) доказ о уплати таксе за решење по захтеву за упис преноса права, лиценце или залогe (став 2.). Једним захтевом из става 1. овог члана може се затражити упис преноса права који се односи на више жигова, односно више пријава, под условом да су ранији носилац права и нови носилац права исти у сваком жигу, односно пријави и да су регистарски бројеви, односно бројеви пријава назначени у захтеву (став 3.). Једним захтевом из става 1. овог члана може се затражити упис лиценце, односно залогe, који се односе на више жигова, односно више пријава, под условом да су носилац права и стицалац лиценце, односно залогe исти у сваком жигу, односно пријави, и да су регистарски бројеви, односно бројеви пријава назначени у захтеву (став 4.). Захтев из става 1. овог члана садржи нарочито: регистарски број жига, односно број пријаве; податке о носиоцу жига, односно подносиоцу пријаве; назначење

да се тражи упис преноса жига, односно права из пријаве, односно назначење права чији се упис тражи (став 5.) Влада ближе прописује садржину захтева из става 1. овог члана, одређује прилоге који се подносе уз захтев и прописује њихову садржину (став 6.).

Одредбом члана 55. истог закона прописано је да је захтев за упис преноса права, лиценце, односно залог уредан ако садржи податке из члана 54. овог закона (став 1.). Ако захтев за упис преноса права, лиценце, односно залог није уредан, надлежни орган ће писменим путем позвати подносиоца захтева да га уреди у року који надлежни орган одреди (став 2.).

Одредбом члана 56. став 1. истог закона прописано је да, ако је захтев за упис преноса права, лиценце, односно залог уредан у смислу члана 55. овог закона, надлежни орган испитује да ли правни основ на коме се тај захтев заснива испуњава законом прописане услове за упис преноса права, лиценце или залог. Ако правни основ на коме се заснива захтев за упис преноса права, лиценце, односно залог не испуњава услове прописане законом, или ако се подаци из захтева не слажу са подацима у регистрима, надлежни орган ће писменим путем обавестити подносиоца захтева о разлозима због којих се упис не може извршити и позваће га да се у року који надлежни орган одреди изјасни о тим разлозима (став 2.).

Одредбом члана 23. став 1. Уредбе о садржини Регистра пријава и Регистра жигова, садржини захтева и предлога који се подносе у поступку за признање и заштиту жига и подацима који се објављују у службеном гласилу надлежног органа ("Службени гласник РС", бр. 43/2010) прописано је да захтев за упис преноса жига, односно права из пријаве садржи: 1) регистарски број жига, односно Ж-број; 2) пословно име и седиште носиоца жига, односно подносиоца пријаве, односно име и адресу физичког лица; 3) име и адресу пуномоћника, ако носилац жига, односно подносилац пријаве има пуномоћника; 4) пословно име и седиште правног лица на које се преноси жиг, односно право из пријаве, односно име и адресу физичког лица на које се преноси жиг односно право из пријаве; 5) име и адресу пуномоћника, ако физичко или правно лице на које се преноси жиг, односно право из пријаве има пуномоћника; 6) податак о класама Међународне класификације роба и услуга на које се односи захтев за упис преноса жига, односно права из пријаве, ако се захтев за упис преноса односи само на неке робе, односно услуге; 7) пословно име и седиште подносиоца захтева за упис преноса жига, односно права из пријаве, односно име и адресу физичког лица; 8) податке о пуномоћнику, ако се захтев за упис преноса жига, односно права из пријаве подноси преко пуномоћника; 9) потпис подносиоца захтева за упис преноса жига, односно права из пријаве, односно његовог пуномоћника. Одредбом става 2. истог члана прописано је да се уз захтев за упис преноса жига, односно права из пријаве доставља: 1) доказ о правном основу преноса жига, односно права из пријаве; 2) пуномоћје ако се поступак за упис преноса жига, односно права из пријаве покреће преко пуномоћника; 3) доказ о уплати републичке административне таксе. Према одредби става 3. наведеног члана, ако се пренос жига, односно права из пријаве врши само за одређене врсте робе, односно услуга из одређене класе, односно из више класа Међународне класификације роба и услуга, подносилац захтева за упис преноса жига, односно права из пријаве дужан је да уз захтев из става 1. овог члана достави списак робе, односно услуга на које се односи захтев за упис преноса.

Одредбом члана 24. став 1. исте Уредбе прописано је да, када је пренос

жига, односно права из пријаве последица уговора о преносу, уз захтев из члана 23. став 1. ове уредбе, као доказ о правном основу преноса жига, односно права из пријаве чији се упис тражи, доставља се: 1) оригинал уговора о преносу жига, односно права из пријаве, потписан од уговорних страна или оверена фотокопија тих докумената, или 2) оригинал извода из уговора о преносу, потписан од уговорних страна или оверена фотокопија тог документа, или 3) оригинал изјаве о преносу потписане од уговорних страна, или оверена фотокопија тог документа. Према ставу 4. тог члана Уредбе, ако су документи из ст. 1. до 3. овог члана састављени на страном језику, доставља се њихов превод оверен од стране судског тумача.

Одредбом члана 151. став 6. Закона о општем управном поступку ("Службени гласник РС", бр. 18/2016, 95/2018) прописано је да против првостепеног решења жалбу може поднети свако лице на чија права, обавезе или правне интересе може да утиче исход управног поступка, у року у коме жалбу може поднети странка.

Полазећи од цитираних одредаба и садржине навода изнетих у образложењу оспореног решења, Управни суд је оценио да се оспорено решење за сада не може прихватити као правилно и на закону засновано, јер напред изнета оцена туженог органа о правилности решења првостепеног органа, нема упориште у списима предмета, као ни у разлозима датим у образложењу оспореног решења, чиме је исто донето уз повреду правила поступка прописаних одредбом члана 141. став 4. Закона о општем управном поступку ("Службени гласник РС", бр. 18/2016, 95/2018 (Аутентично тумачење)). Наиме, Уредба о садржини Регистра пријава и Регистра жигова, садржини захтева и предлога који се подносе у поступку за признање и заштиту жига и подацима који се објављују у службеном гласилу надлежног органа, обавезује подносиоца пријаве да у истој означи тачно пословно име и седиште носиоца жига, при чему је на самом формуларном обрасцу назначено да се ови подаци уносе према стању у регистрима. Пријава којом је инициран поступак је садржала уписан податак о томе да је носилац жига ГГ, које у тренутку подношења захтева дана 18.06.2018. године није постојало у тој правној форми, при чему је подносилац захтева за упис преноса жига, овде заинтересовано лице, пропустило да унесе важеће податке евидентиране у јавном регистру који води Агенцији за привредне регистре иако је према постојећим доказима у списима у том тренутку о њима имао сазнања. Стога, код чињенице да је у одговарајућем регистру већ била уписана АА, а да се првостепени орган упустио у оцену да ли правни основ на коме се заснива захтев за упис преноса права испуњава законом прописане услове, без да је претходно извршио проверу да ли се подаци из захтева слажу са подацима у регистрима, као што је то прописано одредбом члана 56. Закона о жиговима, са ког разлога је последично одобрио тражени упис преноса, то је описаним поступањем повредио закон у корист подносиоца пријаве, а коју повреду тужени орган није адекватно санкционисао у поступку по жалби. Суд даље оцењује да није спорна околност на коју тужени орган указује оспореним решењем, а према којој првостепени орган није имао овлашћење да поступак уписа промене имена носиоца жига води по службеној дужности (имајући у виду да првостепеном органу у периоду од 25.05.2016. године до доношења решења за упис преноса права у Регистар жигова дана 18.06.2018. године са ГГ, на предузеће ВВ, није достављен захтев од стране стечајног управника, да се у Регистар жигова унесе промена имена носиоца жига у односу на чињеницу отварања стечаја) из ког

разлога је промену носиоца жига уписао у Регистар на основу законом прописаних доказа, имајући у виду да, како то наводи тужени, првостепени орган у управном поступку по захтеву за упис преноса права примењује Закон о жиговима и Закон о општем управном поступку, док се Закон о стечају примењује само у случају када је у Регистру жигова као претходна радња уписан податак о стечају, тачније уписана промена имена носиоца права у чијем се називу налазе речи “ у стечају”. Међутим, околност да је поступак уписа преноса жига формалан не искључује обавезу туженог органа да у поступку по жалби потпуно и правилно утврђује чињенично стање које је од значаја за правилно разјашњење правне ствари ради доношења на закону засноване одлуке, а то у конкретном случају значи пре свега да утврди да ли је преносилац жига субјект који и даље егзистира у правном саобраћају. У вези наведеног, тужени у свом образложењу преноси наводе жалбе којима се указује да је над ГГ дана 25.05.2016. године отворен стечајни поступак пред Привредним судом у Београду и указује да их је имао у виду као нове доказе, без обзира што су од стране жалиоца достављени тек у жалбеном поступку и што жалилац није образложио због чега их није изнео у првостепеном поступку (и то решење Привредног суда у Београду 7-Ст-62/2016 од 25.05.2016. године као доказ о томе да је отворен поступак стечаја над ГГ и решење Привредног суда у Београду 6-Ст.-62/2016 од 11.05.2017. године као доказ да је обустављен стечајни поступак према стечајном дужнику ГГ у стечају а настављен према АА), али је и поред садржине одредбе члана 159. став 2. Закона о општем управном поступку, према којој се у жалби могу износити нове чињенице и нови докази, у ком случају је жалилац дужан да образложи због чега их није изнео у првостепеном поступку, паушално нашао да изнети наводи нису од утицаја на другачију одлуку донету у поступку уписа преноса жига Ж-... Рег.бр. ... у Регистар жигова. Ово са разлога што је утврдио да је првостепени орган, у поступку по захтеву за упис преноса права, узео у обзир чињеницу да је Изјава о преносу права, као доказ о правном основу достављеном у првостепеном поступку, потписана дана 19.04.2013. године од стране преносиоца и стицаоца жига Ж-... Рег. бр. ..., а која је изјављена на основу Споразума о преносу права интелектуалне својине од 14.05.2012. године, из чега произлази да представља уговор који садржи све елементе из члана 51. Закона о жиговима који је закључен пре него што је отворен стечајни поступак над ГГ дана 25.05.2016. године. Међутим, код садржине поднете жалбе, којом овде тужилац у основи указује на чињеницу да је решењем Привредног суда у Београду 7-Ст-62/2016 од 25.05.2016. године отворен стечајни поступак над ГГ као носиоцем права на предметни жиг, затим да је решењем Привредног суда у Београду број 6 Ст. 62/16 од 11.05.2017. године обустављен стечајни поступак према стечајном дужнику ГГ у стечају и настављен у односу на АА, те код опште познате чињенице да се последишно у правном промету након таквих статусних промена у јавном регистру који води Агенција за привредне регистре региструју и промене правне форме, која је конкретно уписала у регистар АА, то тужени није имао основ да нове доказе не узме у разматрање приликом одлуке о правној ствари. Са наведеног, према оцени Управног суда, тужени орган је у складу са наведеном одредбом члана 159. став 2. Закона о општем управном поступку био дужан да подносиоца жалбе позове да изнесе чињенично стање на коме заснива своју жалбу тачно, потпуно и одређено, да за своје наводе предложи доказе и да их по могућности поднесе. Наиме, како странка у жалби по правилу не би требало да

износи нове чињенице и доказе, ако она то учини, дужна је да пружи одговарајуће образложење. Стога је жалилац био дужан да објасни, односно да изнесе разлоге а орган је био дужан да му то омогући, јер докази на које је указао жалбом нису били изнети у првостепеном поступку, имајући у виду да жалилац у њему није ни учествовао. Ово даље значи да ради разјашњења ствари није било довољно да тужени орган жалбу у којој су изнети нови докази достави супротној странци на изјашњавање као што је у конкретном случају учињено, већ је био дужан да одреди да се странке евентуално саслушају о околностима изнетим у жалби. Са изнетим у вези, суд указује да је тужени орган, с обзиром на значај и сложеност предмета, био дужан да ради потпуног разјашњења ствари и ради давања странкама могућности да остваре и заштите своја права и правне интересе, имао могућност да одлуку донесе не само на основу чињеничне грађе коју је прибавио првостепени орган, већ и на основу чињеничног стања које је требало сам да утврди у смислу одредбе члана 167. став 3. Закона о општем поступку, те да у вези наведеног и одржи усмену расправу, посебно имајући у виду, као што је наведено, садржину жалбе. Наведено нарочито имајући у виду да у овој правној ствари учествују две странке са супротним интересима, у ком случају је усмена јавна расправа обавезна и орган је морао одредити у складу са одредбом члана 109. став 1. Закона о општем управном поступку. Поред изнетог, тужени орган је потврдио ожалбено решење као правно ваљано и на закону засновано, иако су претходно наступиле правне последице отварања стечајног поступка које су императивне природе, са ког разлога је било потребно водити рачуна и о заштити стечајне масе стечајног дужника уз ваљану оцену њене процесне позиције у поступку по захтеву за пренос жига. Стога, основано тужени орган налази да утврђивање власника жига није предмет управног поступка по захтеву за упис преноса жига у Регистар жигова, већ исти треба да буде предмет посебног парничног поступка. Међутим, ова околност не искључује обавезу органа да оцени да ли је у жалбеном поступку наишао на питање у односу на које правно ваљан одговор чини битан, саставни део чињеничне грађе коју је неопходно утврдити да би се могло одлучити о предмету управног поступка те евентуално прекинути поступак ради решавања претходног питања, а све са циљем обезбеђивања ефикасне заштите свих учесника у овом поступку.

Са изнетих разлога, Управни суд је одлучио као у ставу првом диспозитива пресуде, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима и вратио предмет надлежном органу на поновно одлучивање, сагласно одредби члана 42. став 1. истог закона, при чему је тужени орган дужан да донесе ново и на закону засновано решење о жалби тужиоца АА из ..., везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка изнетим у пресуди, сагласно одредби члана 69. став 2. наведеног закона.

С обзиром да је суд наложио органу да отклони повреду правила поступка на које је указано овом пресудом, то нису испуњени услови из члана 43. Закона о управним споровима да суд уместо органа донесе одлуку и реши на начин како је предложено у петитуму тужбе.

Одлуку као у ставу II диспозитива пресуде суд је донео применом одредаба чл. 66. и 67. Закона о управним споровима, те применом одредаба чл. 153, 154. и 163. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 72/11...18/20), које се у управном спору сходно примењују на основу одредбе члана 74. Закона о управним

споровима, тако што су тужиоцу признати трошкови који су били неопходни за вођење управног спора, коначно опредељени на усменој јавној расправи и то на име приступа пуномоћника из реда адвоката на једној одржаној усменој јавној расправи у износу од 18.000,00 динара, сагласно Тарифном броју 43. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС”, бр. 121/12...37/21), као и трошкови судске таксе на тужбу у износу од 390,00 динара и одлуку у износу од 980,00 динара, према Тарифном броју 28. и 29. Закона о судским таксама (“Службени гласник РС”, бр. 28/94...95/18), односно у укупном износу од 19.370,00 динара. Тужиоцу суд није досудио трошкове у износу разлике од 12.130,00 динара до траженог износа од 31.500,00 динара на име приступа пуномоћника из реда адвоката на једној одржаној усменој јавној расправи јер исти није опредељен сагласно напред наведеној тарифи.

Суд је одбио као неоснован захтев заинтересованог лица за накнаду трошкова управног спора, имајући у виду исход спора и успех заинтересованог лица у овој управној ствари, са којих разлога је применом одредаба чл. 66. и 67. Закона о управним споровима и чл. 150. и 153. Закона о парничном поступку, одлучио као у ставу III диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 08.07. 2022. године, 17 У 3885/19

Записничар
Ирина Јелић, с.р.

Председник већа-судија
Биљана Шундерић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БС